

Sygn. akt IV CSK 713/19

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa G. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
(poprzednio (...) Fabryki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.)
przeciwko S. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 lipca 2019 r., sygn. akt V AGa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek

o przyjęcie skargi na oczywistej zasadności wynikającej z naruszenia art. 65 § 2 k.c. przez błędną wykładnię oświadczeń woli stron dotyczących sposobu rozliczenia poniesionych nakładów na przedmiot dzierżawy w razie rozwiązania umowy.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Z analizy uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny rozważył szczegółowo różne możliwości wykładni oświadczeń woli złożonych przez strony w umowie dzierżawy. Po tej analizie doszedł do wniosku, że strony nie uregulowały w sposób odmienny reguł zwrotu ulepszeń przedmiotu dzierżawy niż określone w art. 676 k.c. w zw. z art. 694 k.p.c., co uprawniało pozwanego do demontażu i zabrania dokonanych ulepszeń. W ocenie skarżącego doszło tym samym do oczywistego naruszenia art. 65 § 2 k.c. wobec naruszenia utrwalonych w orzecznictwie reguł wykładni kombinowanej. Nie można jednak podzielić takiego poglądu. Sąd Apelacyjny odwołał się przy dokonywaniu wykładni do treści poprzedzającej umowy, której jedynie kontynuacją była umowa zawierająca sporne zapisy. Uwzględnił też sposób wykonywania umowy i czynności stron na etapie jej zawierania i wykonywania. Skarga kasacyjna sugeruje zaś, że jedynym akceptowalnym sposobem wykładni kwestionowanych postanowień umownych jest proponowana przez nią wykładnia jej postanowień uprawniająca powoda do zatrzymania i to bez żadnego ekwiwalentu ulepszeń dokonanych przez pozwanego. Pogląd taki nie może być jednak zaakceptowany w kontekście uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw